

Vjera je za sada

Vjera je za sada Ivan 12:24, „Zaista, zaista, kažem vam, ako pšenično zrno ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ako li umre, rodi veliki rod.“

Što znači ‘umre’? Pšenično zrno će ostati uvijek onakvo kakvo jest ako ne bude posijano u zemlju. Ovo ‘umre’ znači: ako ne oslobodi život koji se nalazi njemu. A da bi oslobodilo život koji se nalazi u njemu, svakom sjemenu je potrebna zemlja.

Biblija je zbirka sjemena, odnosno obećanja, ‘švedski stol’ koji ti Bog nudi i koji čeka na tebe već 2000 godina da ga uzmeš. Ali ni jedno zrno neće roditi svojim rodom ako ne umre, tj. ako ne bude posađeno u zemlju tvoga srca koje je Edenski vrt za Božju riječ. To znači da se ni jedno zrno, ni jedno obećanje, neće se ispuniti u tvom životu ako ga ne čuješ, ne razumiješ, ne povjeruješ i ne posadiš svojim vlastitim ustima. Tek tada ćeš ga vidjeti u svojim prilikama. Bog je providio jedini način da se ispune tvoje potrebe: na svaku tvoju potrebu On ne odgovara sa žetvom nego sa sjemenom u kojemu je već žetva, kako bi ti prošao kroz proces rasta u periodu između sijanja i žetve, da bi se izgradio tvoj karakter da možeš zadržati žetvu koja će doći u tvoje ruke. Jedini način da se Bog pobrine za tvoj život, za tvoje potrebe, jest sijanje sjemena.

Nijedno sjeme, nijedno zrno, nijedno obećanje iz Pisma neće se obistinuti u tvom životu ukoliko nije prošlo kroz tebe, ukoliko nije pronašlo dobru zemlju. Dobro sjeme jest za dobru zemlju. Riječ Božja je neraspadljivo sjeme koje u dobrom srcu uvijek rađa, zbog ustrajnosti. Ti vjeruješ da imaš dobro i plemenito srce zbog ustrajnosti. Ne kamenito srce koje će gledati na okolnosti, nego dobro srce zbog ustrajnosti.

Program upisan u sjemenu

U sve što je stvorio, Bog je upisao program za umnožavanje i rast. Zato je mogao počiniti, otići u mir, jer je pokrenuo proces koji sam od sebe radi. Bog je blagoslovio sedmi dan „i počinu ... od svega djela koje učini“ (Post.2:2) jer je vjerovao u proces koji radi u sjemenu.

Ako posiješ Božju Riječ i uđeš u počinak, kao što je Bog ušao u počinak (= vjerovanje da Riječ sama po sebi donosi rod), onda će ta riječ roditi svojim rodom. Riječ nosi u sebi blagoslov koji radi za tebe 24 sata, a blagoslov donosi Slavu – Božju djecu. Pismo kaže da je Bog Otac Slave. On ti je poslao Riječ, a Riječ nosi blagoslov, odnosno silu za stjecanje bogatstva, (vidi PnZ.8:18, opremljen si snagom za uspjeh i prosperitet u svakom području svog života). Kad povjeruješ da blagoslov radi za tebe 24 sata, tada ulaziš u počinak. Zemlja u koju je posijano sjeme sama od sebe donosi rod. Ulaziš u počinak vjere i vjeruješ da je riječ vjere sluga koji radi za tebe i kojem ne daješ odmora, držiš ga uvijek u radnom stanju. Bez prestanka vjeruješ u zemlju, u sjeme, u sunce, u vlagu – vjeruješ u kompletan proces.

Dakle, u svako sjeme Bog je upisao program da rađa svojim rodom. No, nije samo Riječ sjeme. U Pismu piše, „dobro sjeme sinovi su kraljevstva“ (Mt.13:38) Dobro sjeme su sinovi kraljevstva koje je posijao Bog, a ljulj su djeca zloga koje je posijao đavao. Postoji krug života i krug smrti. U krugu smrti, od đavolske riječi dolazi prokletstvo, a prokletstvo rađa sramotu. Od Božje riječi dolazi blagoslov, ona nosi blagoslov i rađa slavu. Stoga svi ljudi na ovome svijetu, htjeli to ili ne, žive ili u zakonu grijeha i smrti ili u zakonu duha života. Trećeg nema. Jedni su u krugu smrti, a drugi su u krugu života. Bog hoće da iziđeš iz kruga smrti i uđeš u krug života tako što ćeš povjerovati u Njegovu riječ, posaditi je u svoje srce i

ispovijedati je. Ta riječ vjere će aktivirati Božje pomazanje koje će slomiti krug smrti i uspostaviti krug života u tvom životu. Bog kaže da „kao što kiša pada na zemlju, ne šaljem svoju riječ da se meni vrati prazna, nego s plodom, da obistini ono zbog čega sam je poslao“ (Izaija 55:10-11) Riječ se vraća kroz tvoje srce Bogu s plodom koji se zove Slava.

Znači, dobro sjeme su sinovi kraljevstva. Kao što je u sjeme jabuke Bog upisao program da rađa samu sebe, da rodi plod pa sjeme, tako i svi koji su dobro sjeme, sinovi kraljevstva. trebaju biti posude utjelovljenja Božje riječi, roditi Bogu djecu koja se zovu Slava. Čovjek koji to ne ostvari bit će samo trava koja vene. A mi koji smo rođeni od riječi koja je neraspodljivo sjeme, ostajemo zauvijek. Ostaješ zauvijek jer si se rodio od Boga!

U Ps.139:13-14 piše David nadahnut od Boga, „Jer ti si moje stvorio bubrege, satkao me u krilu majčinu. Hvala ti što sam stvoren tako čudesno, što su djela tvoja predivna.“ Gdje me satkao Bog? U Isusu – ženi koja rađa. „Njegovo smo remek djelo“ kako piše u Ef.2:10, „stvoren u Kristu Isusu.“ Kada? Na dan uskrsnuća. Petar kaže, „Uskrsnućem nas ponovo rodi.“ Dakle, rođeni smo kad je Isus uskrsnuo – i mi smo svi uskrsnuli s Njim.

Ps.139:14-15, „Dušu moju si dobro znao, kosti moje ne bjehu ti sakrite dok nastajah u tajnosti, otkan u dubini zemlje.“ Gdje je Isus nanovo rođen? Što mu je Bog rekao? „Ti si moj sin. Ja te danas rodih“ (Heb.1:5). U dubini pakla Isus je nešto uradio – rađao je novo pokoljenje. I mi smo otkani u dubini zemlje zajedno s njim. 16. stih: „oči tvoje već tada gledahu moju supstanciju“ (prema orig.), jedan drugi prijevod kaže „moj kod“, treći, „moj zametak“. Zametak ili sjeme! Bog je upisao program kad je stvorio sjeme i rekao „Ovo je dobro, jer u ovome vidim konačni rezultat. Budući sam ja Alfa i Omega, Početak i Kraj, prije nego što se dogodi ja vam naviještam kraj na početku. Ja sam onaj koji vam naviještam kraj od samog početka, jer ja živim izvan vremena.“

Život izvan vremena – u vjeri

U Kraljevstvu nebeskom sve je sada i ovdje. Nema vremena. Mi živimo u dimenziji prostora i vremena, Bog je stvorio svijet u vremenu. Piše, „U početku Bog stvori...“ – u vremenu, u početku vremena. Postoji i kraj vremena, kako stoji u Otkrivenju. Mi živimo u dimenziji prostora i vremena, a Bog živi izvan vremena i On vidi početak i kraj. A vjera, kojom ti zahvaćaš i uzimaš nešto iz Kraljevstva nebeskog, jest organ koji ide u područje vječnosti. I kada tamo gdje je ovdje i sada nešto zgrabiš, onda se ono prelama i prije ili poslije manifestira u dimenziji prostora i vremena. U Heb.11:1 jedna riječ kod nas nedostaje, a u originalu piše, „Vjera je SADA imanje onih stvari koje očekujemo“ jer ih već imamo. Vjera je uvijek za sada. Nada je za budućnost. Kada nešto vidiš očima vjere, uđeš u posjed toga i kažeš, „Ovo je SADA moje.“ Ako nije sada tvoje, to nećeš ni vidjeti. Zakon vjere kaže da vjera dolazi od slušanja (Rim.10:17), i to bilo kojeg slušanja, ali tada to nije Božja vjera. Vjera može doći od slušanja doktora, susjeda, tijela. Sve je to vjera, ali nije Božja vjera. To je nevjera koja je suprotna Božjoj riječi. Ali Božja vrsta vjere dolazi od pomazane riječi i to na način da je čuješ. Moraš čuti tu informaciju. A kad je vjerom zgrabiš, onda to imaš sada, jer Isusov zakon vjere kaže, „Što god zahtijevate, vjerujte da ste to već primili“ (Mk.11:24), jer Bog ne zateže s odgovorom. U trenutku traženja ti to imaš. Zato kaže, „Vjera je SADA imanje onih stvari kojima se nadamo“, odnosno koje očekujemo da se pojave. Vjera je „dokaz za one stvarnosti koje još ne vidimo.“ Vjera je dokaz! Ako tražiš fizički dokaz, onda si još u području tjelesnosti, odnosno u području razuma i osjećaja, jer vjera jeste dokaz.

Znamo priču iz 2.Kraljevima 6:8-17 kada je Aramejski kralj podigao cijelu vojsku protiv Elizeja i njegovog sluga koji je na to rekao, „Ah, gospodaru moj, što nam je činiti?“ No, Elizej se nije uzrujavao jer se kretao u vjeri. Rekao je Bogu, „Jahve, otvori mu oči da vidi.“ Kad je to Elizej rekao, sluga je vidio. Ali u Pismu ne piše da je Elizej vidio. Elizej je znao! On se kretao u području vjere, ne u području gledanja. Znao je da je Bog uvijek s njim, da je nebeska vojska uvijek s njim, da su anđeli uvijek s njim. Elizej je to znao! Ne piše da je vidio.

Zašto se u kršćanstvu cijene ljudi koji imaju vizije, snove, čudesa? Obično je tako kada nema vjere. Zašto je Gideon tražio runo? Zato što nije vjerovao. Zašto je Mojsiju trebalo toliko dokaza? Jer narod nije vjerovao u samu riječ. Zašto riječ kaže u Heb.11:24,26,27, „Vjerom (Mojsije) ostavi Egipat,... odbi da ga nazivaju sinom faraonove kćeri. ‘Sramotu Kristovu smatrao je većim bogatstvom ... jer je gledao na nagradu.“ A sramota je sve ono što je Isus uzeo na križu – prokletstvo i rezultate prokletstva – da bi on gledao na obećanu nagradu. Piše da je ostao postojan „kao da promatra Nevidljivoga“ (Heb.11:27), a ne da promatra nevidljivoga. Vjera je hodanje kao da promatraš nevidljivoga. To je stalno kretanje u području vjere, a ne u području gledanja.

Žetva je u sjemenu

Ps.139:15-16 „...dok nastajah u tajnosti, otkan u dubini zemlje, oči tvoje već tada gledahu moj zametak.“ U toj neraspadljivoj riječi po kojoj si rođen, Bog je vidio zametak. U tom zametku On vidi cijelu tvoju povijest, cijeli tvoj život, budući da je On Alfa i Omega, Početak i Kraj, On je taj koji vidi izvan vremena i prostora cijeli tvoj život. On zna što je položio u to sjeme, zna rhemu tvoga stvaranja i neće odustati dok se klatno ne smiri u rhemi. Ti možeš ići lijevo-desno..., a On šalje ljude u tvoj život koji te podižu, hrabre i postavljaju te da dođeš u svrhu svoga stvaranja, zato što On vidi početak i kraj koji otkriva svojim sinovima. „Oči tvoje već tada gledahu moj zametak“, odnosno tvoje sjeme – program koji je upisan da rodiš Iako je za tebe to samo sjeme, za Boga je tu već žetva. Bog vidi žetvu, a ti vidiš sjeme.

Ps.139:16, „Sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj. Dani su mi određeni dok još ne bješe ni jednoga.“ U drugom prijevodu piše ‘zabilježeni’. Pazi što David kaže: svi tvoji dani pred Bogom su zabilježeni još prije postanka svijeta. Jahvi se već prije svidjelo tvoje djelo, koje još nisi ni napravio. Još se nisi ni rodio, a Njemu se svidjelo tvoje djelo.

Kad je Bog rekao Adamu, „Budi plodonosan...“, ako se svaka riječ dotad ispunila, onda je i riječ „budi plodonosan“ bila sjeme i osposobila Adama da bude plodonosan, da može sa riječju činiti sve što je Bog htio, a Bog je mogao počinuti od svojih djela. Sve što je Bog rekao, On je i vidio. Rekao je, „Budi plodonosan, budi blagoslovljen...“ To je riječ koja te oprema snagom da budeš plodonosan i blagoslovljen. To je sjeme u koje je upisan program. Tako je Adam postao sposoban da bude plodonosan – da donosi plodove od riječi. Svi koji pripadamo Kristu, baštinici smo istog blagoslova – Abrahamovog blagoslova. Gal.3:29, „A ako vi pripadate Kristu, onda ste Abrahamovo potomstvo (sjeme), baštinici“ blagoslova. Dakle, svi smo plodonosni. Mi možemo rađati Bogu djecu, odnosno rađati Bogu Slavu.

Kome ti vjeruješ?

Riječ ima zadatak da se ispuni, bez obzira koja je to riječ. Svaka riječ nosi u sebi program da ispuni samu sebe. Kad je Bog rekao Mariji da će začeti i roditi sina, ona je pitala, „Kako će to biti, (ja nemam sjeme) jer se ne sastajem s mužem?“ A Bog je rekao, „Marijo, ni jedna rhema nije bez sile, nego će ispuniti ono zbog čega je poslana.“ Rhema = riječ upućena tebi. Shvati

sebe kao posudu utjelovljenja Božje Riječi. Što god ti je Bog rekao, to se mora ispuniti. Ako je Bog rekao, „Ne budite nikome ništa dužni“ (Rim.13:8), riječ mora ostvariti samu sebe. Zato reci, „Hvala ti Bože! Ti si rekao da nisam nikome dužan. Neka mi bude po toj riječi.“

U 2.Kor.8:9 piše da smo postali bogati. U 1.Petr.2:24 piše, „on čijim ste modricama (ranama) bili iscijeljeni.“ Bog ti kaže, „Ti si zdrav!“ A ti pitaš svoje tijelo, „Tijelo, jesam li zdrav?“ Ono kaže, „Vidiš da nisi.“ Odeš kod rođaka, prijatelja, liječnika, i svi kažu isto, „Nisi zdrav. Vidi kako si bolestan.“ A Božja riječ kaže da si zdrav. Kojem izvješću ti vjeruješ? To je hodanje u tijelu ili hodanje u duhu. Bog te hoće naučiti da potpuno zanemariš svaki drugi izvještaj. Ako Bog kaže da si zdrav, ako kaže da si bogat, ta riječ kao sjeme mora ostvariti ono zbog čega je poslana. Ti si posuda utjelovljenja. Tebe ne zanima kako će ona to ostvariti. To je ono što ljudi ne mogu shvatiti. Zašto moraš imati viziju, čudo, san i ne znam što? Elizej nije vidio, ali je znao. Mojsije nije vidio, ali je znao, „kao da promatra nevidljivoga.“ Isus je rekao, „Blagoslovljeniji su oni koji vjeruju a ne vide.“ Znači, potrebna je samo vjera u riječ. Ako je Bog to rekao, i ti kažeš, „To je istina“ i ako stojiš na toj istini, ona će promijeniti osjetilno-spoznajnu ili čulno-razumsku istinu, tj. vidljive činjenice. Istina koja je vječna mijenja vidljive činjenice, a vidljive činjenice ne mogu promijeniti istinu koja je vječna. Tu je ludost. Zato je riječ o križu jednima ludost (onima koji propadaju), a drugima sila za spasenje (vidi 1.Kor.1:18).

Križ – događaj vječnosti

Što zapravo znači ‘vječni Bog’? Vječni Bog znači da je to onaj koji je u sutrašnjem danu. On je gospodar vremena. On ide lijevo-desno, naprijed-natrag u vremenu, On sažima vrijeme. Križ je događaj vječnosti, nije uopće u vremenu – on je u punini vremena, sabrao je svo vrijeme. Janje je zaklano prije postanka svijeta. Kad je Adam pogriješio, Bog se nije uhvatio za glavu, nego je odmah predvidio način kako vratiti ljude u blagoslov.

Pročitaj Iv.5:1-9. Isus kod kupališta ozdravlja čovjeka koji 38 godina čeka. Isus mu kaže, „Uzmi svoju postelju i hodaj!“ Time mu zapravo govori „Budi potpun, budi zdrav, ja to radim na temelju toga što ću tvoje bolesti kasnije uzeti na križ. Još ih nisam uzeo.“ On se kreće u našem vremenu lijevo i desno. I ima na temelju čega – janje je zaklano prije postanka svijeta i svi tvoji grijesi, sve tvoje slabosti, svo prokletstvo i rezultati prokletstva bili su na križu. On se ima na temelju čega kretati. On je zagovornik, on je veliki svećenik pred Ocem. „Ako i zgriješimo imamo zagovornika“ (1.Iv.1:9). Nemoj stajati na svojoj pravednosti nego neprestano stoj u njegovoj pravednosti.

Dani su ti zabilježeni i zbrojeni dok ne bijaše ni jednog, jer Bog gleda izvan vremena. A mi smo zatvoreni u vremenu. To je naš problem. Ti si zatvoren u vremenu, a trebaš gledati kao što Bog gleda. Bog je Alfa i Omega. On je u sutrašnjem danu. On već vidi tvoje djelo, vidi Svoju slavu. i zato govori, „Kliči nerotkinjo...“ Nema još nikakvog djela. „Kliči nerotkinjo koja nisi radala“, jer žena obično kliče kad rodi. Ali ovdje piše suprotno. Zašto? Zato što Bog kaže, „Ja dolazim s mjesta gdje ćeš ti tek doći. Gledaj to mojim očima. Ja vidim krajnji ishod. Ja sam ti dao krajnji ishod, dao sam ti krajnji rezultat, kao što je sam dao i Jobu.“ Pogledaj ishod njegovim nevoljama koji mu je Bog dao. Pazi, Bog mu je dao ishod a ne nevolje!

Odakle kušnje i nevolje?

Bog nikoga ne kuša. Ti nisi kušan od Boga. Bog te nikada ne kuša! Kušnje dolaze samo da otmu vjeru koju ti je Bog dao. Kušnja dolazi kao pritisak na tvoju vjeru, da promijeniš

vjerovanje. On to ne dopušta niti šalje. Nemoj čitati ni slušati 'kvasac' koji piše o tome da Bog šalje kušnje kako bi se tvoja vjera izgradila i sl. Neće nevolje sagraditi vjeru. Da je tako, ljudi iz svijeta bili bi giganti vjere. Bili bi heroji vjere koliko nevolja imaju. Kažu, „Što me ne ubije to me jača.“ Malo sutra! Jača te ono što činiš s tim teretom. Vjera ga miče. Kažeš tom teretu, „Digni se i baci se ...“ Tako jačaš 'mišiće' vjere, a ne noseći terete i nevolje. Ti se raduješ u tim stvarima zato što možeš proći, zato što si zagledan u vječnu istinu. Jer trpljenje je stalno stajanje na Božjoj riječi, bez obzira na suprotne okolnosti iz ovog svijeta. I kako se budeš izgrađivao na riječi, đavao neće moći surađivati u izgradnji tvog karaktera. Od Boga ne dolazi ništa loše, od Boga ne dolaze kušnje, Bog nikoga ne kuša. On je u početku kušao Abrahama da vidi je li to pravi savez. Zbog Abrahama je došao na Isusa blagoslov. Zbog Abrahama smo i mi blagoslovljeni.

Bog kaže, „Ja dolazim iz onog mjesta gdje ćeš ti već doći!“ Pogledajmo kako je to bilo s Gideonom. Suci 6:1, „Opet su Izraelci činili što je zlo u Jahvnim očima; i Jahve ih predade u ruke Midjancima za sedam godina! Kako ti čitaš ovu riječ? Tko poznaje Božje srce čita ovu riječ ovako – nije ih Bog predao u ruke Midijanaca, nego je digao ruke od njih zato što su izišli iz saveza. Oni su sami to odlučili. Bog nikoga ne šalje u pakao, ali će svakom dopustiti da ide tamo, ako on to hoće.

Dakle, Midjanci i Amalečani su im uzimali sjeme, uništavali rod, jer su Izraelci izišli iz saveza. Uzalud su sijali. A onda su zavapili Jahvi... Gideon, kao i svi Izraelci, živio je u strahu. U 11. stihu vidimo kako mu se ukazao anđeo, „I ukaza mu se anđeo Jahvin i reče mu, 'Jahve s tobom, hrabri junače.'“ Gideon se čudi, „Kome ti govoriš? Meni najmanjem, posljednjem u kući svoga oca, u najmanjem plemenu u Izraelu? Vidiš li gdje sam se sakrio? I ti meni govoriš hrabri junače?“ „Jahve se tad okrenu prema njemu i reče mu, 'Idi s tom snagom u sebi, i izbavit ćeš Izraela iz ruke Midijanaca. Ne šaljem li te ja?'“ To mu Bog govori! A Gideon ne vjeruje i traži potvrdu od Boga (Suci 6:36-40) postavljajući runo.

Pročitajmo dva poglavlja naprijed: Suci 8:11, „Gideon... potuče vojsku kad stajaše bezbrižna... On ih pogna, i uhvati dva kralja midjanska... A vojsku im uništi.“ Zašto je Bog rekao Gideonu hrabri junače? Zato što On dolazi iz 8. poglavlja u 6., a ti trebaš doći iz 6. u 8. Jer Bog je Početak i Kraj. On je vidio Gideona u 8. poglavlju i rekao mu, „Gideone, ja dolazim iz 8. poglavlja. Tamo sam vidio kako si pobijedio ove vojske, a ti sebe vidiš u sadašnjem stanju kao malog miša... Ja sam bio tamo gdje ti tek trebaš doći jer blagoslov radi.“ Gideon je bio u strahu, u brizi i nevjeri, skrivajući se. To se zove anti-pomazanje – nije bio u pomazanju. No, riječ vjere aktivira Božje pomazanje koje uništava jarmove i prokletstvo, uništava krug smrti i uspostavlja krug života, jer vjeruješ. Kad vjerom uđeš u počinak, odnosno vjeruješ da riječ radi sama od sebe, aktivira se pomazanje. Tada izlaziš iz kruga smrti i ulaziš u krug života. Izlaziš iz anti-pomazanja. Anti-pomazanje je strah, nevjera, briga, sumnja. Nevjera nije odsustvo vjere. Nevjera vjera suprotna Božjoj riječi.

Gideon je bio u anti-pomazanju. Ali samo pomazanje ukida jarmove kruga smrti. Stoga u svom trenutačnom životu nemoj biti zarobljen u vremenu, nego gledaj izvan vremena i prostora, gledaj iz Božje perspektive, Božjim očima. Gledaj kao što Bog gleda da je u sjemenu već žetva, gledaj krajnji rezultat toga što si posijao. Rekao sam da od trenutka sijanja dolaze kanaanska plemena – progonstva zbog riječi. Dolaze kušnje da ti ukradu vjeru, sve ne bi li abortirao to sjeme s kojim si začeo. Glavi cilj kušnje je da abortiraš. No, ako ostaneš ustrajan, bez obzira na okolnosti, vidjet ćeš slavu – plod, vidjet ćeš to s čim si začeo. Vidjet ćeš to u svojim rukama i moći ćeš to zadržati jer ćeš u tom periodu izgraditi svoj karakter ljubavi. Možda sada drhtiš i grizeš nokte, ali Bog vidi krajnji rezultat. Zato kaže, „Klič

nerotkinjo koja nisi rađala jer ja dolazim s mjesta gdje ćeš ti tek doći. Ja dolazim iz tvog krajnjeg rezultata i govorim ti da se ohrabriš, da se podigneš i da vjeruješ.“

Neka mi bude po toj riječi

Bog je Abramom rekao, „Ti si otac velikog mnoštva“ (to znači ime Abraham). I trebalo mu je 24 godine dok nije naučio kako kraljevstvo radi. Tek kad je počeo ispovijedati da je otac velikog mnoštva (izgovarajući svoje ime) i kad je povjerovao da je to riječ koja će proizvesti samu sebe – 3 mjeseca nakon toga Sara je začela. Ona koja je bila nerotkinja, postala je sposobna da začne. „Vjerom i sama Sara, i to unatoč poodmakloj dobi, postade sposobna da primi sjeme“, piše u originalu Heb.11:11. Ona je bila nerotkinja, i ne samo to nego je bila u 99. godini. Ali nije marila što je nerotkinja, jer je vjerovala da je riječ upućena njoj ostvariti ono što piše u programu te riječi. Vjerom Sara postade sposobna za začne, odnosno primi sjeme.

Marija je vjerom postala sposobna da duhovno začne. Za razliku od Sare, ona je imala sposobnost da fizički začne, ali nije imala sposobnost za začne duhovno sve dok joj anđeo nije objasnio kako kraljevstvo radi. I kad joj je rekao da nijedna rhema nije bez sile nego će ostvariti ono zbog čega je poslana, onda je odgovorila, „Neka mi bude po toj riječi“ i začela u duhu, a zatim i u tijelu. Imala je otkriveno znanje, izgovorenu riječ i zakon sijanja i žetve (tri stvari na kojima svaki autoritet radi i tri stvari po kojima sve primaš od Boga).

Bog je rekao Abrahamu u Post.15:5, „Pogledaj na nebo i zvijezde prebroj ako ih možeš prebrojiti. Toliko će biti tvoje potomstvo.“, Bog mu time govori, „Ja te vidim takvim i obavještavam te o još nevidenim stvarima, otkrivam ti tvoj krajnji rezultat.“ Abraham se nije obazirao na obamrlost svoga tijela, jer je imao drugi izvor informacija, davši Bogu slavu jer je povjerovao da je Bog sposoban učiniti to što je obećao. Abraham je povjerovao u obećanje, odnosno u blagoslov „zato mu se uračuna u pravednost. Ali nije napisano samo za njega da mu se uračuna, nego i za nas kojima se ima uračunati“ (Rim.4:19-24) ako vjerujemo u to isto obećanje blagoslova. Jer Abrahamov blagoslov primaju oni koji vjeruju. Isti blagoslov, ista vjera i obećanje glavnog blagoslova su tvoji. Ako znaš da je glavni blagoslov tvoj, on ima zadatak da radi 24 sata na dan, on je sluga koji radi za tebe. Vjeruješ u taj proces i zato ćeš to vidjeti u svojim prilikama.

Vidjeli smo da Bog dolazi iz vremena u koje ćeš ti tek doći i naziva te onakvim kakav si ti tamo. On govori o pravoj stvarnosti. A prava istina je ono što je Bog rekao u Svojoj riječi. Njegovo obećanje je prava stvarnost. Osjetilno spoznajna istina mora doći u sklad s otkrivenim znanjem, odnosno s Božjom istinom. Ti to usklađuješ u svom životu. Stoga trebaš naći put kako do toga doći, a to je: hodati i ostati u ljubavi, ostati vjeran Bogu, biti marljiv u istraživanju baštine, imati riječ vjere – ispovijedati vjeru, desetinom štiti sjeme od svih štetočina i nepogoda. Ti se slažeš s Bogom. Ti si učenik. Ti si svjedok vjerom. Ti si nositelj istog jarma blagoslova. Bog govori s tobom iz mjesta i vremena u koje ćeš ti tek doći.

Vjera je sada

Ona prodire u prostor Kraljevstva nebeskog gdje je uvijek sada i gdje je sve ovdje, jer nema udaljenosti, nema vremena. To je područje vječnosti gdje je sve sada. Možeš li izaći iz područja vremena i prostora da kažeš to je moje i to sada? Iz Božje vjere dolazi u tvoju vjeru jer Bog je obaviješten, On u zametku vidi plod i zna što je u njega stavio. Zna Bog što je stavio u tvoj zametak – dobro sjeme sinovi su kraljevstva. On zna da će taj program koji je

upisan u tebe roditi svoj rod, zato kaže, „Već mi se svidjelo tvoje djelo, i to sam ja kreirao tako,... dani su ti zabilježeni dok još nije bilo ni jednog, jer ja sam vidio zametak.“ Bogu je dovoljno sjeme jer On u sjemenu već vidi žetvu.

Glavni zadatak vjere je da poziva ono što nije kao da jest. No, nešto što već postoji u Kraljevstvu nebeskom, kao da kasni u ovoj dimenziji prostora i vremena. Kao da mora proći neko vrijeme dok se ono što tamo već imaš i što si već vidio očima vjere, ne pojavi ovdje, prije ili poslije. Neke Isus iscijeli odmah, neke kasnije. No, zbog protoka vremena u ovom sustavu, neke stvari kao da kasne. Ali ih imaš! Vjera je dokaz da to imaš. Vjera je sada već imanje tih stvari kojima se nadaš.

Pogledamo malo Petra. Njegovo ime bilo je Trska (Šimun). Kako je ime uvijek znak, tako je Šimun bio onaj koji se uvijek ljulja na vjetru, koji je bio nestabilan. A Isus mu je dao novo ime – Petar – kamen podesan za gradnju, litica, petra (potpuno stabilan). Ime je uvijek znak ili karakter. Bog je i tebi dao novo ime koje nema veze s onim gdje si bio prije, u starom čovjeku. On ti je dao novo ime, odredio ti je karakter i rhemu tvog stvaranja kad te stvorio u uskrснуću, kad te satao u utrobi zemlje, u novom rođenju.

Šimun je bio sušta suprotnost imenu koje mu je Bog dao. On je bio trska koja se savijala kako vjetar puše. Isus mu daje novo ime koje mu je odredilo karakter. Pazi, Petar je bio u savezu s Isusom. Uzeo je večeru, bio je u savezu, a tko naruši savez baca prokletstvo na sebe jer narušavanje saveza povlači smrt druge strane. Osim toga, Petar je vidio Isusa na gori preobraženja, bio je među tri najbliža učenika – Ivan, Petar, Jakov. I nakon toga on raskida savez s Isusom te mu preostaje samo smrt. Sam je bacio prokletstvo na sebe. Nakon toga izdaje Isusa. Nema nikakve razlike između Petrove i Judine izdaje. Uvijek mislimo da je Petrova izdaja bila lakša. Ali nema nikakve razlike. Dakle, Petar izdaje Isusa i odlazi se posvetiti svom biznisu koji mu više ne ide od ruke (Iv.21:3-4.)

Iv.13:35-38, „Reče mu Šimun Petar: ‘Gospodine kamo ideš?’ Isus mu odgovori: ‘Kamo ja idem, ti me sad ne možeš slijediti, ali ćeš me poslije slijediti.’“ Petar je tvrdio da će ga slijediti u smrt, život, zatvor... Ali Isus zna da je fileo ljubav slaba. „Ti me ljubiš fileo ljubavlju, ali jednog dana kad me budeš ljubio s agape, onda ćeš me slijediti.“ A Petar to nije znao. Vidimo ga u slijedećoj sceni, Lk.22:60-61, ‘Čovječe’, odgovori Petar, ‘ne znam što govoriš.’ I dok on to reče, zapjeva pijetao kao što mu je Isus rekao. Isus se okrenu i pogleda Petra. A Petar se tada sjeti Gospodinove riječi koju mu je rekao, ‘Prije nego danas pijetao zapjeva, triput ćeš me zatajiti.’ Izađe te zaplaka gorko.“ Pogledajmo Iv.20:3, „Njima reče Šimun Petar, ‘Idem loviti ribu.’“ Ostavili su sve, izgubili su svaku nadu, njihov učitelj je ubijen. Petar odlazi, ide loviti ribu. 21. stih, „Nato iziđoše i uđoše u lađicu, ali te noći ne uloviše ništa. Kada dođe jutro stajao je Isus na obali, a učenici nisu znali da je Isus. Tada im Isus reče ‘Djeco, zar nemate malo ribe? Nemamo’, odgovoriše mu. ‘Bacite mreže na desnu stranu lađice i naći ćete (bacite u područje duha, a ne u područje tijela, s desne strane...). Baciše, dakle, i nisu mogli izvući zbog mnoštva riba. Nato učenik kojega je Isus osobito ljubio (a to je bio Ivan, koji ovo piše) reče Petru, ‘To je Isus.’ Kako Petar ču, navuče na sebe gornju haljinu, bijaše naime gol, te skoči u more. Drugi učenici dođoše lađicom (oko 100 m od obale) vukući mrežu.“ Tih 100 m Petar nije mogao izdržati da dođe lađom, nego je skočio u more, i stigao prije njih. To je bila nevidena ljubav. (Sjetimo se kako je Petar vikao da tone kad ga je Isus pozvao da hoda po vodi...). Ali ovdje on ide sa takvom ljubavi jer je prepoznao Isusa u tom pogledu. Isusov pogled je Petra vratio u kraljevstvo.

Nakon što je uskrsnuo, Isus govori ženama koje su došle na grob, „Idite i recite mojim učenicima, posebno Petru, pred vama ide u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti...“ Mk.16:7. Zašto je Bog ovo učinio s Petrom? Bog je od Petra, koji je bio sirovina, napravio tako nježno i fino srce koje je napisalo 2 poslanice u kojima vidimo sasvim drugog čovjeka. Kako Bog radi s ljudima? On obrađuje sirovinu. On vidi finalni proizvod, krajnji rezultat. Kad je Isus pogledao Petra tim pogledom rekao mu je, „Ja te vidim na dan pentekosta. Ti govoriš, a 3.000 ljudi dolazi. Drugi dan dolazi 5.000 ljudi. Vidim te kako govoriš, ‘Tabita ustani!’ ili ‘Eneja ozdravlja te Isus Krist.’ Ja te vidim kao apostola, kao predvodnika crkve. Vidim tvoj konačni rezultat. Ja dolazim sada iz Djela apostolskih u tvoju neplodnost. Ideš loviti ribu, a nisi ništa ulovio. Ne znaš raditi ni ono što si prije radio. Ali ja te vidim u rhemi tvoga stvaranja. Ja dolazim iz tvoje budućnosti, iz mjesta na koje ćeš ti tek doći.“

Zbog toga je Petar postao ovo što je postao. Kada čitaš njegove 2 poslanice, uviđaš koliko su bogate, pune mudrosti. Vidiš Božje srebro odvojeno od ljudskosti, od starog Petra. 1.Petr.1:20, „Ni jedno proročanstvo sadržano u Pismu nije stvar samovoljnog tumačenja“, nego su ljudi pisali navođeni (feromenoi = nošeni) od Duha Svetog. Vidiš kako je on ukroćen. Zbog tog finalnog proizvoda Isus je tako pogledao Petra. Nije ga pogledao s osudom nego s ohrabrenjem, pogledao ga je s opraštanjem, jer je gledao na budućnost.

Pogled iz Božje perspektive

Bog se ne nervira i ne uzrujava zbog naših slabosti i propusta jer vidi krajnji rezultat mog i tvog života. Ono što je za tebe ‘uživo’ i što izgleda tako teško jer si zatvoren u vremenu, ono što je za tebe ‘live’, ‘direktan prijenos’, kod Boga je repriza. Isus suosjeća sa našim slabostima, Bog zna što nam je potrebno. Ali nemaš koristi od toga, jer kraljevstvo radi na principu sjemena. „Najprije tražite kraljevstvo Božje“ (Mt.6:33), pa će vam se ostalo nadodati kao nus-proizvod. Bog zna što vam je potrebno. ali to što zna ne rješava tvoje probleme. Isus suosjeća s našim potrebama, ali ni to ne rješava tvoje probleme. Probleme rješava princip kraljevstva koji se pokreće po sjemenu: tako da posiješ sjeme u kojemu je žetva, da uzmeš obećanje kao zrno, da ga posiješ i vidiš to u svojoj stvarnosti. Ono što je kod tebe ‘uživo, live, direktan prijenos’, za Boga je to ‘snimak, repriza’, zato što On gleda iz kraljevstva nebeskog, a dimenzija prostora i vremena kasni za dimenzijom kraljevstva.

Ti si već blagoslovljen, već si obogaćen, već si iscijeljen. On te vidi takvog. Abrahamov blagoslov je tvoj i on će se pojaviti u tvojim prilikama. Bog drži sjeme i kaže, „Ovo je žetva, ovdje je slava, jer ja dolazim s mjesta gdje je sjeme već žetva.“ On vidi cijeli proces i krajnji rezultat. Zato je najvažnije vrijeme sijanja. On te uči da gledaš iz Njegove perspektive. Ti nisi siromašan, ti imaš sjeme i zato si bogat.

Pogledajmo kako Bog gleda na te stvari u Mt.9:35, „Tako je Isus obilazio sve gradove i sela, učio u tamošnjim sinagogama, propovijedao radosnu vijest o kraljevstvu i liječio svaku slabost i bolest. A kad vidje mnoštvo naroda, sažali se nad njim jer bijahu satrveni i zapušteni kao ovce bez pastira. Tada reče svojim učenicima, ‘Žetva je velika, a poslanika malo. Zato molite gospodara žetve da pošalje poslanike u žetvu svoju.’“

Ti vidiš ovce bez pastira – svi bolesni, slabi. A Isus vidi žetvu. On kaže, „Zar vi ne kažete: Još četiri mjeseca pa će doći žetva?’ Ja vam kažem... polja se već bjelasaju za žetvu“ (Iv.4:35). Što se tiče Boga, ovaj grad je spreman za spasenje. Što se tiče Boga, On je uvijek spreman za sve što tebi treba. Uvijek! Ne postoji pogodno vrijeme (kao što sam ja mislio) za nešto. Danas je najbolji dan. Sad je vrijeme spasenja. Koliko si ti spreman? Bog je uvijek spreman. „A Isus

kad vidje njihovu vjeru, reče...“ i tada se dogodi (Mt.9:2). I Pavao „kako opazi da ima vjeru... reče mu... i on prohoda“ (Dj.14:9). Na taj način se spajaj moja i njegova (Isusova) vjera, i to je to...“

„Raduj se i kliči jer ja sam u sutrašnjem danu. Jer sam tamo gdje ćeš ti tek doći. I da znaš, svidjelo mi se tvoje djelo. Proširit ćeš se lijevo i desno, jer tvoje će potomstvo napučiti opustjele gradove.“ Ti gradiš obaviješten o još neviđenim stvarima. Na temelju toga gradiš svoj život, na temelju tih stvari o kojima si obaviješten. Zašto je Noa gradio lađu na suhom, a kiša dotad nikad nije padala, govoreći ljudima da će pasti kiša i biti potop? Zato što je bio obaviješten o još neviđenim stvarima.

Iz.54:5, „Suprug ti je tvoj Stvoritelj.“ Time Bog govori, „Ja imam sjeme koje je neraspadljivo, koje uvijek rađa. Treba mi dobra zemlja, ustrajna zemlje. Ja dolazim iz tvoje budućnosti. Ja u sjemenu vidim žetvu.“

Završit ćemo s Pavlom. Pogledajmo Dj.Ap.16:19-34. Pavao je bačen u zatvor u klade, nakon što je narušio običaje, tradiciju, nakon što je istjerao vračarskog duha iz vračarice koja im se rugala. Vidimo da piše, „Ovaj čovjek buni naš grad tim što širi običaje...“ Kraljevstvo Božje uvijek ruši tradiciju i ekonomiju na određenom području. „I bace ih u unutarnju prostoriju tamnice, a noge im stave u klade. Oko ponoći Pavao i Sila molili su i pjesmom slavili Gospodina, a sužnji ih slušali. Tad najedanput nastade tako jak potres da se uzdrmaše temelji tamnice. U isti čas se otvoriše sva vrata i svima spadoše okovi. Sad se trgnu iza sna čuvar tamnice pa kad vidje otvorena vrata od tamnice izvadi mač i htjede s ubiti držeći da su zatvorenici pobjegli. Nato Pavao zaviče jakim glasom, ne čini sebi nikakva zla jer smo svi ovdje. Tada čuvar tamnice zatraži svjetlo te skoči unutra pa se dršćući baci pred Pavla i Silu i zatim ih izvede i reče, ‘Gospodo što mi treba činiti da se spasim. Vjeruj u Gospodina Isusa pa ćeš se spasiti ti i tvoj dom.’ Potom navijestiše riječ Gospodnju njemu i svim njegovim ukućanima. Još u isti čas noći on ih dovede i oprao im krv od rana. Odmah zatim bi kršten on i svi njegovi. Poslije ih odvede gore u svoj stan dade im jesti vrlo se veseleći sa svojim domom što je našao vjeru u Boga.“

Pavao je opremljen glavnim blagoslovom – gdje god ide on nosi sa sobom zemlju u kojoj blagoslov radi. Bilo gdje da se nalazi, blagoslov se mora pojaviti u njegovim prilikama. „Riječ Božja nije okovana“ (2.Tim.2:9) piše Pavao Timoteju iz zatvora i kaže, „Riječ se mora ispuniti. Ja sam posuda utjelovljenja riječi. Ako sam ja okovan, riječ nije okovana. Ona mora raditi i donijeti ono što je rekla.“

Pavao je u zatvoru, opremljen blagoslovom. „Okolo ponoći Pavao i Sila molili su i pjesmom slavili Gospodina.“ Što su oni vidjeli u ponoć, u kladama, nakon što su se molili? Što im je to Bog rekao? Rekao je, „Kličite nerotkinjo!“, usred zatvora. Pavla bace u zatvor, baš kao i Josipa. Gdje god Josipa bace, u jamu ili u tamnicu, blagoslov za njega radi. Njemu je sve jedno služi li kod Potifara, je li u zatvoru ili radi za faraona – on je opremljen blagoslovom – blagoslov za njega radi. Isto je i s Pavalom. On usred zatvora zna da blagoslov za njega radi. I ne samo to, Bog mu kaže da je to prilika da utemelji crkvu u Filipima. „Pavle, na ovom mjestu ti podižeš crkvu koja će financirati tvoju službu.“ Zna da je crkva iz Filipa slala Pavlu novac gdje god je išao? Pavao je njima napisao, „A moj će Bog ispuniti u Kristu Isusu svaku vašu potrebu“ (Fil.4:19) „zato što sam ja vas uključio u svoje potrebe i jer ste se vi priključili meni, po zakonu partnerstva. Tako ćete biti sudionici moje milosti, odnosno imat ćete moju nagradu.“ Piše u Filipljanima 1:7 (parafrazirano), „Vi ste sudionici iste milosti koju ja imam na nebu, iste nagrade koju ja imam na nebu.“ Pavao se uopće ne obazire na okolnosti okova, a

Kraljevstvo Božje se probija u sustav drugog, slabijeg kraljevstva i lomi sve okove. Okovi padaju sami od sebe, i to svima. Blagoslov sam od sebe radi i Božja prisutnost dolazi u zatvor. Sam Bog dolazi u zatvor da presvjedočava ljude da su grešni, da im se treba spasiti (ono što inače radi zakon kod ljudi). A čovjek zna da nije dostojan stajati takav pred Bogom i kaže, „Što trebam činiti da budem pravedan pred Bogom?“ Pavao mu kaže, „Vjeruj u Gospodina Isusa pa ćeš se spasiti.“ I onda 32. stihu čitamo, „Potom navijestiše riječ Gospodnju njemu i svim ukućanima.“ Kad su čuli riječ kako se treba spasiti, našli su vjeru u Boga. Odatle je počela crkva u Filipima.

Na nama je sada da izađemo iz ovog vremena u kojem smo bili zatvoreni, da gledamo kako blagoslov radi, da gledamo iz Božje perspektive, da kličemo sada jer već vidimo žetvu. Gledamo u sjeme da vidimo žetvu. Kad je Bog rekao „Ja sam stvorio sjeme jabuke“, On je vidio voćnjak. Kad je Bog stvorio tvoje sjeme, a ti si dobro sjeme, sin kraljevstva, vidjevši tvoj zametak, on je rekao. „Već mi se svidjelo tvoje djelo.“ Razumiješ li da riječ nije okovana? Kamo god da ideš sa sobom nosiš tu zemlju u koju si posijao Božju riječ i ona rađa svojim rodom, bio ti okovan, bio neokovan. Zato Bog kaže, „Kliči nerotkinjo“, jer to imaš sada. Ti to imaš sada, a zatim ćeš vidjeti u svojim prilikama, jer ova dimenzija prostora i vremena kasni za onim što ti sada vidiš. Vjera je sada imanje onih stvari koje očekujemo, tj. kojima se nadamo, odnosno dokaz onih stvarnosti koje još ne vidimo. Tako neka bude!

Bog je istinski kralj!